

(המשך מעמוד 13)

חטיבה אחת של הצבא הסובייטי, ושעלי להצטייד לשם כך בנשק. כדי להצדיק רכישה עצומה של נשק - בהשוואה לאוכלוסיה הקטנה של מדינת ישראל הסכומים מהממים ממש - זרזו את מילחמה בגבול הקרוב: מילחמה בישראל, ראל, למען ירושלים הקדושה והעם האח הפלסטיני.

למען מטרה קדושה זו אין סעודיה קרנה נשק רק לעצמה, אלא גם ממנת רכישות גדולות של מדינות ערביות אחרות. מדוע מעוניינים האמירים הסעודיים בכלל ברכישת נשק? הרי ברור להם כי המדינה משלמת הון-עתק עבור ערימת של ציוד שלעולם לא יתהו בו של מוש, ושתוך זמן קצר למדי יהיה לגרו-טאות חסרות-ערך.

יש לכך הסבר פשוט. הכסף נשאר מן האדמה, בצורת נפט. מבחינת האינטרס הסעודי, מוטב היה שישאר שם, כי ער-כו נשמר, ודי היה בשאיבת הכמות הדרושה למימון הצרכים האקטואליים של פיר-תוח וחינוך. אך בשלב הנוכחי של התקד-מות המלחמה, כבר אין הנוספים יכור-לים לחלק את הכסף ביניהם בצורה פשוטה.

הרכש הצבאי ממלא כאן תפקיד חשוב. הזמנת הנשק הזרמת מערבה, בעקבות זרם הנפט, כל הזמנות האלה מבוצעות עליידי מתווכים וסוכנים סעודיים, הקשור-רים באמירים השונים. חברות הנשק משל-מות הון-עתק בצורת "עמלות" המשמ-שות לתשלום שוחד.

עסקות הנשק הן, בין השאר, מכשיר להעברת כספים מקופת האוצר הסעודי לחשבונות הבנק הפרטיים של האמירים ובנייהם. תם בשווייץ, וההשקעותיהם העצו-ניות כבירות-חברתיות (שמהן נהי-נית סדרה נוספת של אייליהון אמריקאיים).

עיסקת האייוואקס האמריקאית-סעודית, שהסעירה את ישראל במשך חודשים ארו-כים, עוררה רק חיובים אצל יודעי-דבר אמריקאיים. סיפר אחד מהם: "חברת בר-אינג היתה נתונה בצרות. היינו צרי-כים להציל אותה. אז הרכנוונו צלחת על מטוס ישן, מלאנו אותו בציוד אלקטרוני ומכרנו אותו לסעודים, כמטוס-ביון מתוח-כם ענין כמותו. בסך הכל זהו גרוטאה, הנפלת ממטוס-ביון אחרים. אך הסעו-דים קנו, כמובן".

מישהם הרוויחו בעיסקה זו הרבה-הר-בה מיליוני דולרים. בחוגי הצמרת הצבאית האמריקאית מת-הלך סיפור על האייוואקס. מטוס זה הוא בן-חסותו של חיליהם האמריקאי. אנשי הכוח היירבי, חיל-האוויר, החליטו להל-בין את פני הימאים ברבים. הם לקחו מטוס-קרב ישן, ציידו אותו באמצעי-הטעיה שהועתקו מן הספרות המיקצועית הסובייטית, והטיסו אותו לעבר מטוס-אייוואקס מעל ארמת גרמניה. מטוס-הביון המתחכם-כביכול לא הבחין במטוס-הקרב ממרחק של כמה קילומטרים.

מאורעות הסיכסוך הישראלי-ערבי לובשים צורה אחרת כאשר הם משתקפים עי מסך המחשבים שז' חברות-הנשק.

למשל: מנחם בגין מספח את רמת-הגור-לו. מעשה זה מדרבן את כל התהליכים. לא זה בלבד נשק שהוא מאפשר לסעודים לקנות נשק נוסף לעצמם, אלא שהוא מכריחם להעביר גם כספים נוספים לסורי-יה. שהיא "מדינת-העמות" העיקרית הלר-חמת את מילחמת האומה הערבית בי-יישות הצינונית. סוריה משתמשת בכסף למימון חלק מן הנשק הזורם אליה מברית-המועצות, כך שגם במסוקוה רבה הי-שימחה.

הרכבה-הרכבה אנשים חבים תודה למנחם בגין, לאריק שרון ולחב-ריהם. אינו רצו, יכזו גם הם לגי-בות קומיסיונים גדולים.

באקשיש - לשובת מ'?

סעודיה משלמת תמורת הנשק שלה. ישראל אינה משלמת. היא מקבלת אותו כבאקשיש מן האמריקאים. מדוע מעוניינים האמריקאים בכך? כדי לתפוס זאת, יש לזכור את ההב-דל בין שני המישורים: הממלכתי והפרטי. אמריקה מספקת לישראל נשק וציוד צבאי אחר בשווי של כמיליארד דולר בשנה. אך היא משלמת את המחיר בעצ-מה. מי יוצא מרווח מכך?

"לך לשאול מהם כמה פגזים. הם משתמשים באותו זגם!"

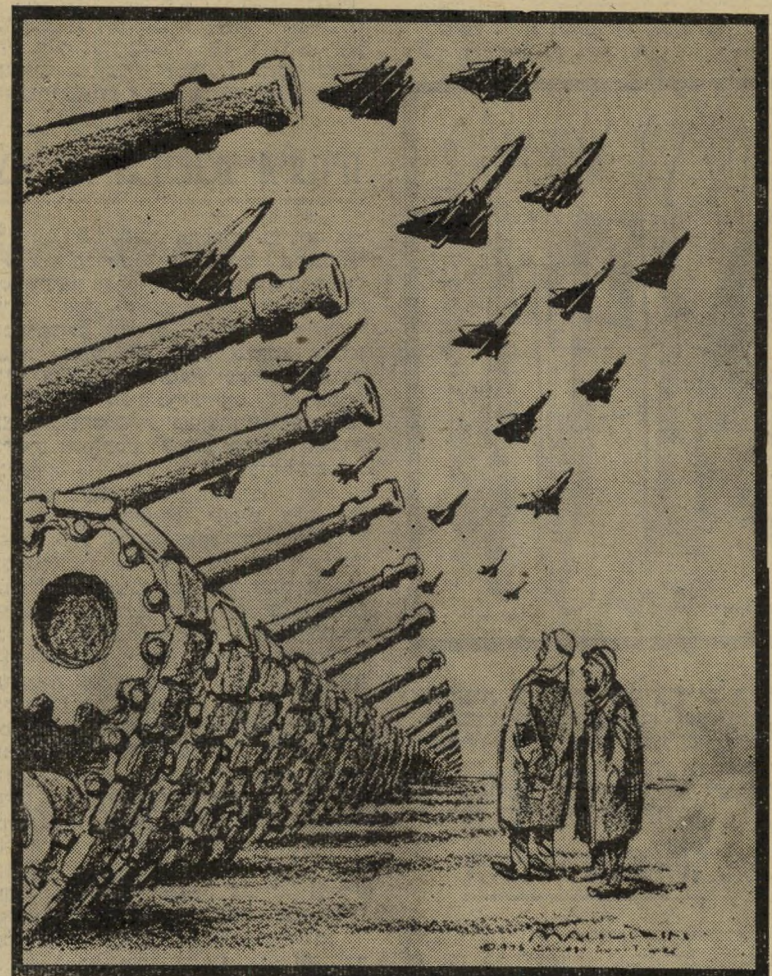
יתכן ששר ישראל משלה את עצמו שהוא השיג הישג גדול כשהוא חוזר מארצות-הברית ו"סל-הקניות" שלו מלא. אמריקאים בוודאי מתייכים, בחשאי, ל-מראה הפנים המודאגות של הפוליטיקאים והגנרלים הישראליים.

למעשה המצב הוא הפוך: הפרוה האמריקאית רוצה להינק אף יותר מכפי שהעגל הישראלי רוצה לינק. הגבול היחיד הוא כוניהסבל של משלבי-המיסים הי-אמריקאים.

מסמל את המצב הזה השגריר הישראלי החדש בווינגטון. סוף-סוף בחרה ממי-שלת-ישראל בניציג המתאים באמת לתפי-קיד. משה ארנס הוא. אמנם, אויב הוא כמי קספידוויידי ואויב השלום, אך הוא מילא תפקיד חשוב בתעשיית-הנשק הישר-ראלית (התעשייה האווירית) וכיהן בכנסת כגלוי כשהדלן שלה. והרי תעשיית-הנשק הישראלי קשורה בכל רמ"ח אבריה ב-תעשיית-האם האמריקאית, בדרכים שעוד נעמוד עליהן.

הכריש ודג הנומ

כל זאת, היקה המיסחר האמריקאי-ישראלי - עם כל היותו נכבד כשלעצ-

"אני רואה שהוד מלכותו ביקר שוב בארצות-הברית!"

מו - הוא מוגבל יחסית. מיליארד דור-לים אינם פיסטוקים, גם בארצות-הברית, אך אין הם חזות הכל.

אלא שישראל ממלאת תפקיד הר-בה יותר חשוב מכפי שמשותקף בכסוכם זה. מבחינת תעשיית-הנשק האמריקאית, היא חשובה לא פחות מאשר דג-הנומ הקטן, השוחה ליד הכריש והממוזא תפי-קיד חשוב מאוד בתפקודו.

הנה סיפור סממטי, הקרוב מאוד למצי-אות:

חברה אמריקאית מסוימת רוצה לייצר מטוס-קרב חדש, אף 99. זהו טיפוס חדש של אף 88, שהוכנסו בו שינויים שונים, המתוארים על גבי הנייר בצבעים לר-הטים. גאמר כי המטוס עולה בביצועו על כל מטוס אחר מסוגו, ישש בו אביי-זר עלוני ומערכת אלמנטית, המאפשרים לו לבצע זאת וואת וכך וכך. טובי הכת-רים של מחלקת יחסי-הציבור שוקדים לפארו בפרוזה, שסקפרי היה מתגאה בה. אך בסך-הכל זהו מטוס ישן מחו-דש, העולה פי כמה מקודמו, ושאינו בו-ל צורך.

כדי לייצר מטוס זה, בהשקעה אדירה תתייבת לבוא מקופת המדינה, דרוש אי-שור של בתי-הקונגרס, הסנאטורים והני-ציגים אינם יכולים להצביע בעד הק-צבה זו, גם אחרי שקיבלו מידי המייצ-רים טיולים חינם ותשלומים שונים בהסי-וואה חוקית, כי הבוחרים שלהם עלולים להתרגו. אחרי כללות הכל, הכסף הזה יכול היה לשמש להגדלת תשלומי-סעד לגוקקים, לסיוע רפואי לוקנים וכו' - מטרות שהן פופולריות יותר.

בינתיים מגיע שמע הממום הי-חדש לישראל. מישוהו בפנטגון מדי-ליף זאת למישוהו במישלהתי-הקניות. קצינים ישראליים המת-מחים בכספים אמריקאי שומעים על כך.

כמעט אוטומטית מתחיל "להחץ הישר-ראלי" להשגת האף 99. בישראל מקובל להניח שכל מה שטוב לצבא האמריקאי טוב לצה"ל. אין כמעט מחשבה עצמאית על הקשר שבין אמצעי-הלחימה ובין הי-צרכים המקומיים. ההרגשה היא שממילא כל הנשק זורם לישראל, על חשבון הבאי רון, וממילא אין צורך להתלבט יותר מדי כדי לבחור בין מערכות-נשק שר-נות. כדאי לקחת את הכל.

קצינים ופוליטיקאים ישראליים מתי-דפקים על הדלתות בארצות-הברית כדי להשיג את האף 99, שעדיין אינו קיים, ושאישי לא התחיל ברצינות אף בתיכי-נובו המעשי. בעיתוני-ישראל מופיעים מא-מרים על מטוס-הפלא החדש. עיתונאים ישראליים מוטיסים למיפעל האמריקאי - על תשבוננו. אמצעי-התיקשורת בארצות-הברית מדווחים על הדרשה הישראלית, חוגי הפנטגון והבית הלבן רומזים שאר-צות-הברית עשויה לספק את הנשק הזה, במיסגרת "המחוייבות לביטחון ישראל", אם הייצור יאושר עליידי הקונגרס.

בשלב זה מתחיל הלובי הישראלי להיי-כנס לפעולה. המוסד הישראלי המתאים לוחץ על הכפתור, וה"השדולה" הישראלית מתחילה לייצר לחץ. אנשי הלובי מבקר-רים אצל הסנטורים וחברי בית-הנב-חרים. קהילות יהודיות ממסירות מטר של מיברקים ומכתבים על נציגי מחוזותיהן בשני בתי-הקונגרס. כל זה אינו מוזכר, כמובן, בישיבות הפומביות. לפני ועדות-הקונגרס מופיעים גנרלים עזודי-עטורים ומסבירים כי הי-מטוס החדש הוא חיוני כדי לסתום את הפער המסוכן שנוצר בין ארצות-הברית וברית-המועצות.

אך מאחרי הקצעים נפוצה הירי-עה: הישראליים מעוניינים בי-,"אף-עט". רק מטוס זה יכול להכ-פיה את קיום המדינה, מוד פני-ההתעצמות הערבית האדירה.

(באותו הזמן מתחילים להופיע בישר-ראל ובארצות-הברית מאמרים גודשי-עובי-דות על התעצמות "החזית הערבית המי-רית" או "החזית הערבית הצפונית", בתוספת דיאגרמות המתארות מצב מתי-ריו).

בעיקבות לחץ זה מאשר הקונגרס את הסכומים הדרושים. (לאחר מכן מתברר כי הסכומים האלה היו מגוחכים, וכי המטוס יעלה פי כמה וכמה, אבל אז כבר אין קור-שי בהשגת הכסף הנוסף.) תיכנון המטוס מתחיל, ואחרי הייצור הממשי.

(המשך בעמוד 44)